

Kázání Růžd'ka 7.4.2019

Vstupní zpěv 404

Introit: *Panovníku, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy; vždyť tvé milosrdenství až k nebi sahá, až do mraků tvoje věrnost. Povznes se až nad nebesa, Bože, a nad celou zemí ať je tvoje sláva! (Žalm 57, 10-12)*

Píseň 99 Modlitba

Čtení: Lukáš 9, 18-27

Píseň 433

Text kázání: Lukáš 9, 28-36

Bratři a sestry,

v postním období sledujeme cestu Pána Ježíše Krista na golgotský kříž. Jeho služba na zemi se rozmáhá, následuje Jež stále více lidí, neboť činí zázraky, uzdravuje nemocné, křísí mrtvé, dává naději věčného života. Ovšem právě ve chvíli, kdy Jeho působení mezi lidmi nabírá na síle, ve chvíli, kdy mezi lidmi nastává, dneska bychom řekli, probuzení, začne Pán mluvit o vlastním utrpení. „**Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen.**“ Tohle asi lidé nechtěli slyšet od toho, který jim dával novou naději. Sice v tomto slově zní i to, že Ježíš bude třetího dne vzkříšen, avšak kdykoliv se mluví o utrpení, nebo když ho člověk prožívá, tak ta naděje na vzkříšení je někde až tam vzadu, nějak v tom utrpení téměř zaniká. V takových chvílích se zdá, že je více tmy, než světla. Více bezradnosti, nežli naděje. Ani učedníci v té chvíli nechápou. Petr v jiném evangeliu na to dokonce odpovídá: ***Pane, to se ti nesmí stát!***“ Mnozí v této chvíli byli z Ježíše zklamaní. Měli představu, že bude s nimi, že se stane požehnaným králem na zemi, že pro zlo, nemoci a utrpení už nebude na světě a v jejich životech místo. Ale v této chvíli nastává v učení Pána Ježíše zlom, s kterým se ne každý chce ztotožnit. V Janově evangeliu v 6. kapitole Pán Ježíš mluví o sobě jako o **chlebu života**. Mluví o tom, že tento chléb musí být rozlomen. Říká, **kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a naopak, kdo nebude jíst a pít, nebude mít v sobě život**. A Jan nám tam dále popisuje, že **od té doby jej mnoho učedníků opustilo**. Už tehdy chtěli mnozí od Boha přijímat jen to dobré. Už tehdy, stejně jako dnes, byli ti, kteří si pod pojmem Boží požehnání představovali pohodlný, bezstarostný, bezbolestný a šťastný život. Kdo by to nechtěl, aby se mu vyhýbaly nemoci, utrpení a všelijaké těžkosti? Kdo by nechtěl, aby už na zemi jsme prožívali nebe? Pán Ježíš nás k nebi směřuje, vede nás k němu. Zároveň nám ale říká, že zde jsme ještě na zemi. Že pozemský život prostě přináší mnoho zlého. Pán Ježíš ale dává návod, jak pozemské těžkosti překonávat: „**Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.**“

Ano, pod nesením svého vlastního kříže si každý představí to své. Někdo v něm vidí těžký životní úděl, utrpení, nemoc, kterou Pán Ježíš neuzdravil. Stárnutí, tělesné omezení. Starost o nemohoucí a nemocné blízké. Pro někoho je křížem osamělost. Jiný řekne, *mám já to s těmi nejbližšími kříž*, další je pomlouván, tupen a pronásledován. Vězněn pro víru. Někdo je otrokem. Kříž může být v podstatě cokoli zlého, co přichází do života člověka. Je však potřeba se do hloubky zamyslet nad tím slovem Pána Ježíše. „**Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.**“ Co tím slovem Pán Ježíš myslí? Jak ten svůj kříž máme nést? Jak se máme zapřít? Ten klíč je v následování Pána Ježíše. V následování toho, jak On sám se stavěl ke svému kříži. Pěkně to popisuje apoštol Petr v 1. svém listě: **Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On ,hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest‘. Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě.** A před tím ještě říká: **Budete-li trpělivě snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem.** Víte, někdy se můžeme setkat s křesťany, kteří říkají, že nikdy nebyli nemocní, nikdy je nic nebolelo a nic zlého do jejich života nepřišlo, protože oni přece věří správně. Ta jejich víra je přece ta pravá. Myslím si, že nemluví zcela pravdu. Osobně věřím v sílu modliteb, věřím v modlitbu uzdravení a máme se modlit za nemocné. Někdy Bůh uzdraví, jindy jsem bezradní, nemáme to ve své ruce. Modlíme se za lepší společnost, za to, aby lidé uvěřili v Pána Ježíše, ale ani to není v naší ruce. Můžeme však všechny bolesti a tíhu vkládat na modlitbách do rukou Božích. A tak se učme, co skutečně znamená **zapřít sám sebe, nést každého dne svůj kříž a následovat Krista**. Nevystihl bych to lépe, než bratr farář Jiří Gruber z ČCE Brno. Dovolte, ať ho ocituji: ***I nemocný člověk může a má být hrdina. I chudý člověk může a má být šťastný. I nezaměstnaný může a má být užitečný. I osamělá může a má rozdávat lásku. I ve vězení se můžeme a máme chovat ušlechtilé. Ale k tomu, abychom to dokázali, potřebujeme uvěřit, že to, co nás potkalo, je náš úkol a poslání, ve kterém se máme osvědčit, i když jsme si ho sami ne zvolili. Kříž si nikdo z nás nevybere. Ani Pán***

Ježíš neměl v utrpení a křížování žádnou zálibu, ale když ho Petr ujišťoval o tom, že jako Mesiáš trpět nemusí, musel jej od sebe rázně odehnat. Tak svůdná, lákavá a příjemná to byla myšlenka. Ježíš po kříži netoužil, ale když mu ho naložili, nesl jej statečně. Nenaříkal, nikoho neproklínal a nežádal pro sebe žádné výhody.

Nesme tedy, bratři a sestry, i my statečně to, co na nás přichází a co musíme nést. Na začátku jsem mluvil o tom, že bychom chtěli nebe na zemi, ale že to nejde. Přesto jej částečně můžeme zakoušet. Můžeme ho zakoušet ve společenství víry, v modlitbě, v Božím slově. Vždycky najdeme sílu dále nést svůj kříž, když víme, že Bůh, bratři a sestry, ti nejbližší jsou s námi. Vždycky najdeme sílu, když pohlédneme na nebe.

Ten příběh na hoře proměnění nám to nebe odhaluje. Pán Ježíš vzal na tuto horu proměnění s sebou nejbližší tři učedníky **Jana, Jakuba a Petra. A když se na té hoře Ježíš modlil, nabyla jeho tvář nového vzhledu a jeho roucho bělostně zářilo.** Skrze modlitbu nabyla jeho tvář nového vzhledu. Skrze modlitbu jsme přece i my posilováni a proměňováni. A skrze modlitbu byl Ježíš utvrzen také ve své cestě. Tam dostal novou sílu na svůj kříž. **A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš; zjevili se v slávě a mluvili o jeho cestě, kterou měl dokonat v Jeruzalémě.** Mluvili s Ježíšem o tom, že nést kříž má smysl. Ne, každému se v modlitbě, bratři a sestry, zjeví Mojžíš, Eliáš, nebo Ježíš, nicméně tento příběh sám, nám to nebe odhaluje. Odhaluje nám cíl naší cesty víry. Nebe, v němž se setkáme s těmi, kteří nás předešli do Božího království. A ten příběh nám taky ukazuje, že ti naši blízcí, co nás předešli, že tam budou. Že je taky poznáme, stejně tak jako byli i učedníky poznáni Mojžíš i Eliáš. Ten příběh sám o sobě nám ukazuje, že má smysl, abychom my sami nesli ten svůj kříž a následovali Pána Ježíše. Můžeme se těšit na nebe, pokud půjdeme cestou následování našeho Pána, pokud budeme „chodit na horu proměnění“, pokud svůj kříž a svou víru neodhodíme, ale doneseme až do konce.

V tom příběhu máme ale ještě víc. Když Ježíš s těmi dvěma rozmlouval, **Petra a jeho druhy obestřel těžký spánek.** Jaká podobnost s jejich spánkem v getsemanské zahradě. Vždy, když šlo o něco důležitého, učedníci spí. Možná však jim spánek dopřál Bůh, aby neslyšeli, o čem se ti tři baví. **Když se probrali, spatřili jeho slávu i ty dva muže, kteří byli s ním. Vtom se ti muži od něho začali vzdalovat; Petr mu řekl: „Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví.** Mojžíš je pro Židy představitel zákona a Eliáš představitel proroků. A to, že Ježíš mluví právě s nimi, ukazuje, že Ježíš navazuje právě na Zákon a proroky, kteří určovali podstatu židovské víry. A že Písma i proroci svědčí právě o Pána Ježíši. Ovšem učedníci to pochopí po svém. Chtějí Mojžíši, Eliášovi a Ježíši postavit tři stany. Chtějí Ježíše postavit na stejnou rovinu jako ty dva muže Starého zákona. **Než to Petr dopověděl, přišel oblak a zastínil je. Když se ocitli v oblaku, zmocnila se jich bázeň. A z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj vyvolený Syn, toho poslouvejte.“ Když se hlas ozval, byl už Ježíš sám.** My s tím možná nemáme takový problém, jako mají i dnes mnozí židé. Pro ně je Starý zákon a s tím spojené mnohé až zavádějící tradice důležitá věc. Bůh však ukazuje Petrovi, Jakubovi a Janovi, že Ježíš je něco mnohem víc. **„Toto jest můj vyvolený Syn, toho poslouvejte.“** Boží Syn, který staví Zákon do zcela jiného světla. Boží Syn, který přišel, aby zrušil starozákonní oběti, protože sám se stal obětí dokonalou jednou provždy. Nicméně napadá mne otázka, jak to máme my? Jaké místo ve tvém životě má Pán Ježíš? A co nebo koho ještě posloucháš? Kolik stanů ještě stavíme vedle Pána Ježíše? Uctíváme Krista, a je ještě něco dalšího, co uctíváme a stavíme tomu svatostánky? Na to si odpověz každý sám. Pro někoho může být důležitá rodinná tradice, nebo církevní tradice, pro někoho může být na prvním místě kariéra, bohatství, světská sláva, parta lidí, co mě tahá od Boha pryč, a já nevím, jaká další modla. **„Toto jest můj vyvolený Syn, toho poslouvejte.“** To není Boží odpověď pouze pro učedníky, ale i pro mne a pro tebe. Žádné jiné svatostánky, ale pouze Kristus.

Vezměme tedy vážně každé Ježíšovo slovo a podle něho jednejme. Buďme vděční, za společenství víry, které máme, buďme vděční za chvíle, kdy můžeme zakusit alespoň na chvíli nebe na zemi. Uvědomme si však, že jsme stále na zemi. Dokud jsme zde, musíme pracovat, modlit se, zápasit o víru, být stateční, snášet a nést. Tak tedy s novým odhodláním, v nové síle ducha svatého **vezměme každý svůj kříž, zapřeme sami sebe a následujme ho.** Má to smysl. Amen. píseň 507 modlitba Večeře Páně píseň 648

slovo poslání: Římanům 8, 35-39

požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

píseň 550

v postním období si připomínáme cestu Pána Ježíše směrem ke golgotskému kříži. Ke kříži záchrany pro každého, kdo věří. Když však tak nad tou Pánovou cestou rozjímám, tak si uvědomuji několik stěžejních bodů jeho služby na zemi. Jeho **křest** v Jordánu, odolání **pokušení** v poušti, **kázání** na hoře, horu **proměnění** a horu Golgotskou, **kříž a vzkříšení**.

Chtěl bych si dnes povšimnout té hory proměnění. Co vás napadne, když se řekne proměna? Nebo změna? *Změna je život*, se říká. Ale jak v čem, a ne vždy je to k dobrému. Možná znáte ty televizní pořady o proměně bydlení. Návod jak proměnit např. ponurý a neprodyšný byt, ve vzdušné a světlé bydlení s místem pohody a odpočinku. Najednou se lépe dýchá. Nebo někomu se špatně dýchá ve špatném pracovním kolektivu a cítí, že už potřebuje změnu, aby se mohl znovu dobře nadechnout. Mnohdy ale ani ta změna bydlení, změna v oblékání, změna barev, změna zaměstnání, nebo přestěhování se, se nakonec nemusí vůbec ukázat jako změna. Možná to někdy můžeme pozorovat kolem sebe. Nebo z minulosti. ***Ten člověk se vůbec nezměnil, převlékl jenom kabát, dal tomu všemu jiný nátěr, image, ale v srdci zůstal špatným člověkem.*** Někdy se lidé stěhují jinam, protože si nadělali spousty nepřátel a proto už tam nemohou žít. Za nějaký čas je to ale stejné i na tom jiném místě, protože je chyba právě v tom člověku, v jeho nesmiřitelné povaze. Anebo jindy vidíme

skutečnou změnu u člověka, ale spíše tu změnu k horšímu. Říkáme, *on se úplně na ty staré roky změnil, stal se z něho zahořklý člověk, nebo ten alkohol ho změnil, nebo rodinná tragédie ho poznamenala*. V Bibli máme např. proměnu Lotovy ženy v solný sloup, požehnaného krále Saula v zavrženého krále a další. Ale máme tam také mnohá svědectví o proměně díky víře v Boha. O vzkříšení, o probuzení k životu. Ovšem kolik proměn vidíme kolem sebe my sami? A vidíme spíše ty proměny ke zlému, anebo k dobrému? Kéž bychom viděli ty proměny skrze víru v Krista kolem sebe. Ovšem, kéž by druzí takovouto proměnu viděli především na mě. ***A chceš-li vidět proměny k dobrému, je hloupé to vzít za ten konec, že budeš chtít měnit druhé! Chceš-li vidět proměny, sám se nechej nejprve proměnit! Pak potom budou toužit i další.***

Máme-li jít, bratři a sestry, cestou následování Pána Ježíše, je potřeba přijít ke golgotskému kříži. Pán Ježíš však předtím byl na hoře proměněn. Tak i ty a já potřebujeme horu proměněn. Potřebujeme tam vylézt. **Potřebujeme být proměňováni obnovou své mysli**, jak píše apoštol Pavel. Potřebujeme se obnovovat Božím slovem, protože to, co je kolem nás, čím sytíme svou duši, to nás proměňuje. Zůstáváme-li ve světě, a čerpáme-li z něho, ten svět nás mění a z nás se stávají světší lidé. Ne tedy svatí, ale světší, tak tomu býti nemá. Světské názory mění náš pohled na hřích, mění naše postoje, stáváme se v té chvíli světskými lidmi. My potřebujeme Krista. Potřebujeme jeho společenství a společenství Božího lidu, kde Kristus je uprostřed nás a kde Boží lid **usiluje o svatost, bez níž nikdo nespátří Pána**. Potřebujeme s těmi třemi nejbližšími učedníky vylézt s Ježíšem na Horu proměněn.

Co tam učedníci viděli? **Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš jen Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima. Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybělit.** To první, co učedníci viděli,

Co ase na ní děje?

Mojžíš zákon, proroci, to jsou 2 věci, teré židé poslouchaly, a učedníci chtějí ježíše dát do stejné roviny, tři stánky, pokud ve svém životě je něco jiného co stavíš do roviny anebo do konce výš, než ježíš, pak možná mineš Golgotu,

nezapomenout na žalm 40

Co nás proměňuje? Pokora, tolik zla mne obklopilo mých npravostí je jak vlasů na mé hlavě, bůh má spoítané všechny vlasy, avšak je to i starost že nás zná, proměna pokorného pokání

Proměna nejen toho ježíše poslouvejte, ale taky jděte stejnou cestou, hle zde jsem, protesals mi uši, dal jsi mi tělo, oběti už nechceš, to je odvržení toho starého zákona, my nemusíme umírat, a přece má v božích očích cenu oddanost až na smrt, proměna z křestana na služebníka, dokon ce i otroka (Pavel), služebníka, který něco obětuje, aby druzí našli spásu, co obětujeme my?

Bílá kristův šat ukazuje na svatost z nebe, taky ji potřebujeme, posvěťte se, oddělte se, proměňte se obnovou své mysli, svého smýšlení, ne jako svět, ale Božím slovem

Toto je můj syn, tohpo poslouvejte, už tam nebylo nic, než ježíš, jasná zpráva pro nás

Vychází ze sz a proroků, navazuje na ně, ale nakonec zůstává jen toto, toto je důležité pro naši spásu a víru